Подъ сѣнката на палатката сѣкажъ се изправи чудовище, което споредъ прѣданието на индуситѣ, се явявало да спаси притѣсненитѣ, безбожно ограбенитѣ и поробенитѣ. Стражаритѣ припаднаха отъ страхъ, когато видѣха това едро чудовище съ тиграва глава и муцуна, съ наметната кожа, което стои прѣдъ тѣхъ и ги прогаря съ огненитѣ си очи. Нищо друго не наруши нощната тишина. На дърветата не трептѣше ни едно листо. Нощьта приличаше на голѣмъ тъменъ гробъ.

Въ селото се разтвори една порта. Стариятъ индиецъ Пуна Лалъ си подава главата на вънъ и почва да писука като пилци, да реве и мяучи като животно.

Това бѣ условенъ знакъ и всички селяни го чуха, па се изсипаха на улицитѣ, готови за всичко. Нѣкое момче извика силно:

Дѣдо Тигъръ! дѣдо Тигъръ!

Старецътъ Пуна Лалъ, прѣсторенъ на дѣдо Тигъръ, пазитель и покровитель на селото, се разтичва по улицитѣ и спира въоржженитѣ селяни нищо да не правятъ.

— Назадъ, братя! крѣщѣше той. Всѣки да се върне въ дома си. Тази нощь дѣдо Тигъръ ще пасе биволитѣ.

Тогава хитриятъ старецъ взема една запалена борина въ ржка и подгонва изгладнѣлитѣ биволи по пасбището. Животнитѣ, разярени, дѣто ги постоянно безпокоятъ и не ги оставатъ свободно да се напасатъ, страшно се подскрижаватъ. Тѣ яростно почватъ да тичатъ по пасбището. Хитриятъ селянинъ съ главнята въ ржка ги насочва къмъ палатката на спящия англичанинъ. Грозенъ тропотъ разтърси земята. Англичанинътъ се събужда, зема ре-